

První letošní podzimní číslo
NAŠEHO ŠKOLNÍHO ČASOPISU

V / DŘEVÁK

číslo 1
2009/2010

časopis moderního pubertáka,
co chce být za všech okolností
COOL,

proto se natahuje pro první číslo našeho DŘEVÁKU

PRO ZDRAVÝ ŽIVOT

Ramík a Ramína

přijeli jednoho rána v září k naší škole a kontrolovali dětem svačiny. Řekli jim o másle Rama, které je prý lepší než ostatní másla. Za odměnu dávali pravítka a omalovánky dětem, které jim ukázali svačiny.

Hned jsme se jich zeptali, kdo vlastně jsou. Zjistili jsme, že Ramína, Ramík i Krajíc chleba byli vlastně brigádníci z Olomouce z Univerzity Palackého. Za měsíc musí objet

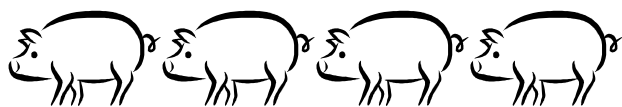
s reklamní akcí 21 škol.

Ramík nám prozradil, že chce být trenérem fotbalu a chodí se dívat na hokej.

Řekli nám, že vstávali dneska v 5h a o školu nemusí mít starosti, protože jim vyučování začíná až později. Tuto akci měli jako měsíční brigádu a pochlubili se nám dobrým platem.

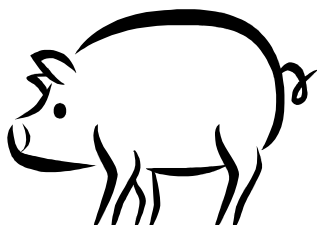
Helena Janečková, VII. třída

PRASEČÍ CHŘIPKA

Prasečí chřipka k nám přišla z Mexika. Typické příznaky prasečí chřipky jsou vysoká teplota, zimnice, suchý kašel, celková únava, nechutenství, bolest hlavy, a dokonce i žaludeční potíže doprovázené zvracením - tedy stejně, jako u většiny žáků ten den ráno, kdy se má psát čtvrtletní písemka.

Říká se, že proti nakažení nám může pomoci rouška. Někteří sice říkají, že to prý není pravda, ale lékařské kapa- vizi zastaví ruká- rotika, virům, Relen- vají na podobě prášků, kapek nebo inhalačního přístroje a zabraňují šíření viru v těle, takže zmírní průběh a brání vážným komplikacím.

city v tele- tvrdí, že viry i kýchnutí do vu. Antivi- léky proti Tamiflu a za se vydá- recept v po-

Jak si představuji prasečí chřipku já?

Jejda - prasečí chřipka? To mi naroste malý růžovoučký ocásek a nosánek budu mít nahoru? A co když budu vydávat ty divné zvuky? „Chro chro!“

Lucka Vyoralová, IX. třída

Včera jsem prošla kolem školy a po schodech a mám pro vás poplašnou zprávu - prasečí chřipka už řádí mezi námi! Kdo jiný než čunče by mohl vydusat až do druhého patra a po cestě ztráct koláče bahna z bot? Kdo jiný než prasátko vyhodí papíry z okna a vylije tam, co mu přijde pod ruku? A ve třídách? Kolem košů se válí zbytky po čuněčích hodech a v lavicích? Tam asi prasátka spinkají, protože takový chlívěk se hned tak nevidí! Kdybych si byla jistá, že Tamiflu pomůže, každý by si před vyučováním musel přijít zobnout. NK

ZE SVĚTA SPORTU

Fotbalové utkání Domaželice - Kojetín

Dne 16. září jsme jeli my, starší žáci, na mistrovské utkání do Kojetína.

Když jsme přišli na domažlické hřiště, kde byl sraz, na klucích šlo poznat, že mají dobrou náladu, ale vědí, že to bude těžký zápas a musíme hrát naplno od začátku. Pak přijel i dobře naladěný trenér a ještě nás podpořil. Kouč nám odemkl šatnu a šli jsme pro dresy, flašky na pití a vzali jsme i dva balony na rozkopání. Za chvíli přijela avia a my jsme odjeli směr Kojetín. V avii promýšleli jsme všeci věděli, že

Přijeli jsme hráči Kojetína si jsme dorosti. Šli jsme do Kojetína a hned mysleli, že jsme se převléct do dresu a hned na hřiště se protáhnout, rozstřílet a připravit se na soupeře.

Pak přišel pan rozhodčí a zahájil zápas. Zhruba v 15 minutě Ondra Jiríček otevřel skóre na 1:0 pro Domaželice a za nějakých 10 minut dal gól do kabiny Dominik Šalagovič.

Ale na Kojetínu bylo vidět, že zápas nevzdávají. Pan rozhodčí za chvíli odpískal poločas. Šli jsme do kabiny, trenér nás pochválil, ale říkal, ať furt hrajem, tak jak v prvním poločase. Vrátili jsme se na hřiště a sudí odpískal druhý poločas, ale stalo se to, co se stát nemělo.

Kojetín dorovnal na 2:2, ale zhruba ve 20. minutě druhého poločasu zvýšil na 3:2 David Urbánek. Udrželi jsme stav, ale teklo nám do bot. Pak sudí ukončil zápas, podali jsme si ruce s hráči s Kojetína a pak jsme si zařvali vítězný pokřik.

Michal Sehnálek

A my v redakci dodáváme, že vítězný pokřik byl zasloužený, protože starší žáci se ještě celé dopoledne věnovali pilně vyučování a na trávník vyběhli vlastně až „po pracovní době.“ Přesto podali opravdu dobrý výkon a jsme na ně také patričně hrdí!

MÓDNÍ OKÉNKO

Šátek Palestina

Tento šátek se k nám dostal z arabských zemí, kde je pro muže potřebný celý den, aby jim vítr nefoukal písek do obličeje. U nás se už šátek nepoužívá jako ochrana obličeje, ale jako módní doplněk. Palestinu používají nejčastěji kluci, kteří chodí hrát air soft. Těm šátek slouží jako maskování. V dnešní době už nenosí jen palestinu bílo-černou a bílo-červenou, ale taky oranžovou, zelenou, pískovou, zelenou, žlutou nebo fialovou, nad nimiž by Arabové asi kroutili hlavou.

Ale ne všechny jsou kvalitní. Kvalitní palestinu můžete zakoupit v army shopu a cena se pohybuje kolem 200,- Kč. Nekvalitní palestiny se vyrábí z odpadových PET láhví a stojí kolem 50,- Kč. Jenomže oproti té kvalitní není umělohmotná moc teplá a má malé dírky. Když si představíte, že máte ve vašem šátku nějakou zalepenou kofolu, tak jistě změníte názor a přidáte nějaký peníz nahoru, abyste si kolem krku mohli efektně omotat barevně ladící palestinu, která neškrábe a nedře, ale příjemně hladí a hřeje.

Lucka Bělánková

ČERNÁ KRONIKA

Šťouchačka v 9. třídě

Na začátku stál, již nasycen, Martin V., který měl ještě kousek čokoládového rohlíku, a tak daroval sladké pečivo dobrosrdečně svému kamarádu Vojtovi. Ten byl bohužel záhy vyvolán k tabuli a rohlík zůstal nestřežen ležet lavičce. Toho chtěl využít Lukáš B., a tak se vydal na spolužákovu svačinu. Už se zadělávalo na pěkný malér. Jenomže Jan N. se kamarádovy svačiny nechtěl vzdát jenom tak. Poprvé se to Honzovi povedlo a uchránil Vojtovu svačinu před mlsným B., ale neříkej hop, dokud nepřeskočíš. Lukášovy chutě čím dál víc rostly, a jak roste hlad, roste i agresivita. Lukáš B. se vydal na lov svačiny podruhé, přičemž brzy narazil na Honzu, který byl skálopevně odhodlán bránit tento pamlsk. A tak se strhla malá přetahovaná, než zakročil pan učitel Kohl, který ovšem popisuje souboj jako regulérní boxerský zápas. Oba účastníci přetahované dostali

poznámku. V průběhu bitvy si však Radim D. všiml osiřené rohlíku, nezaváhal a čokoládou plněné pečivo bylo záhy pryč.

Když se dva perou, třetí si pomlaskává...

Anonymní pozorovatel

Do školní zahrady přes plot

se rozhodly vnikat děti ze sousední obce. Strhly dvě pole plotu a urvaly vodící dráty, roztahaly a pokrývaly dřevěné prvky z hřiště, zlomily lavičku a pod okny školy zanechaly nedopalky cigaret a odpadky. Smutné je, že náš společný majetek ničili podle všeho spolu s nimi i žáci naší školy! Napadení objektu ohlásila ředitelka školy Policii ČR, která provede příslušná šetření. NK

AUTORSKÉ OKÉNKO

Pohádka pro své malé spolužáčky

psali žáci 9. třídy

Strašlivá bajka o zlém vlkovi

Kdysi dávno žil jeden velký, silný, zlý, šedý vlk. Žil v lese s jinými zvířátky. Jenže vlk byl ze všech nejsilnější a všechna zvířata z něj měla strach. A ten vlk toho také využíval.

Pro svou zábavu zvířata strašil a někdy také napadal. Po dlouhou dobu si připadal jako král lesa. Ovšem to se změnilo toho dne, kdy chtěl vlk pořádně prohnat jednoho zajíce. Utíkal za ním tak rychle, jak mu to nohy dovolily. Zajíc už docházely síly, když si toho všimla bystrá liška. Ta na vlka nastražila past. Zajíc přes tu její past přeskočil, ale vlk se do ní zachytil a zůstal přimáčknutý mezi dvěma kameny. Vlk zjistil, že se nemůže hýbat, a že se z té pasti sám nedostane. Začal volat na celý les: „Pomoc, pomoc!“ To přivolalo všechny zvířata z lesa. Vlk prosil: „Dostaňte mě odsud! Budu už na vás hodný!“ Jenže to mu zvířata nevěřila a jelen mu řekl: „Nepustíme tě, vlku, protože ti nevěříme.“ A všichni odešli. Je lepší si nedělat zbytečné nepřátele, protože by se to mohlo obrátit proti vám.

Poučná pohádka o pyšném Honzovi

Bylo, nebylo za sedmero horami, sedmero řekami a sedmero loukami v jednom městečku zvané

Dřevohostice. Ale tento příběh se neodehrává v městečku, ale v jeho základní školičce. V této školičce se učil chlapec jménem Honza, ale nebyl to hloupý Honza, jako bývá v pohádkách, ale bych to chytrý Honza a právě o něm tento příběh bude.

Honza byl už od narození chytrý a velmi bystrý, a tak toho zneužíval a byl zlý na ostatní méně chytré spolužáky v jeho 6. třídě. Nejen že nenechal nikoho odpovědět v hodině na otázku, ale stále se chlubil, že on to měl jako první a že ostatní jsou pomalí a neumí to jako on. Učitelé mu vždy říkali: „Nech, Honzo, odpovědět i ostatní.“ Ale on jim vždy odpovídal: „Však já jsem chytrější než oni, tak proč se s nimi zdržujete?“ A to učitele naštvalo ze všeho nejvíce a odpovídali mu na to takhle: „Ty na tohle jednou doplatíš. Nejen že nemáš žádné kamarády teď, ale ty je nebudeš mít nikdy, protože jsi tak moc pyšný.“ Ale Honza jsi z toho nic nedělal. A tak to pokračovalo dále.

Jednou když už byl Honza a jeho spolužáci v 7. třídě, jednou o přestávce vyskočil z lavice školní skřítek a řekl: „Už se na to, Honzo, nemůžu dívat. Jsi zlý a pyšný, a tak tě do týdne proměníme v páva. Pak se můžeš pyšnit od rána do večera.“ Honza se strašlivě

polekal a slíbil si, že už nebude pyšný a bude pomáhat ostatním spolužákům a později i jiným třídám.

Tak po dobu těch sedmi dnů pomáhal ostatním s učením, nechával je mluvit v hodině a odpovídat na otázky a taky jim pomáhal i mimo školu. A za týden večer, ještě než šel Honza spát, za ním zase přišel skřítek a řekl mu: „Celou dobu jsem tě, Honzo,

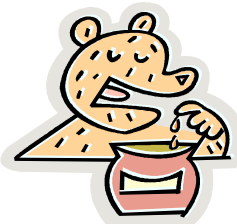

sledoval a všiml jsem si, že už nejsi pyšný, ale jsi i velmi hodný, a tak ti to vše odpouštím a přeji ti hodně štěstí nejen ve škole, ale i v životě.“ A Honza mu zdvojnásobně poděkoval.

A od té doby je školička v Dřevohosticích školou s nejchytrějšími žáky a za tohle vše vděčí nejen Honzovi, ale i ostatním žákům...

Proč je dobré hlídat svačinku

Byla jedna medvědí rodinka a měli malého Míšu, kterému připravovali do školy svačinku. Medvěd s medvědicí smažili na svačinku koblížek a Míša se těšil, až mu je budou všichni závidět, ale hlavně na dobrou svačinku.

Ráno Míša vstal a koblížek se chladil na okénku. Maminka medvědice mu jej pečlivě zabalila a Míša se vydal na cestu do školy. Do školy šel s kamarády, kteří vůni koblížku cítili už na kraji lesa. Cestou se spolu smálí a

těšili se, co nového se dnes ve škole naučí.

Jenže co se nestalo, koblížek mu cestou do školy vypadl, protože si Míša špatně zavřel kapsičku se svačinkou. Koblížek smutně ležel na cestě a říkal si: „Tak sám tu jsem a Míša si dál jde, copak mám teď dělat?“ a měl strach, co s ním bude dál.

Tu koblížek na cestě a kolem něj jde zajíc, říká: „Mmm, do školy jdu a svačinku nemám, koblížek bych si dal.“ Koblížek se lekl a začal křičet: „Nejez mě, já jsem Míšův, jen si mě tu zapomněl, ale hned se pro mě vrátí.“ Zajíc se lekl a utekl bez chutné svačinky.

Míša došel do školy a povídá kamarádovi Brumlovi: „Tys mi vzal můj koblížek?“ Brumla mu řekl: „Já? Ne. Díval ses pořádně?“ Míša najednou uviděl otevřenou kapsičku na svačinku. Tak se vydal Míša s Brumlou na cestu hledat koblížek. Koblížek už na ně čekal a tak se šťastně shledali.

Dávejte si pozor, ať cestou neztratíte koblížek nebo třeba peněženku.

Jak se Emil přestal bát prověrek

Emil se vždy bál prověrek, jelikož mu nešly. Vždy, když paní učitelka ve škole řekla, že zítra budou mít prověrku z matematiky, tak se vystrašil a smutně šel domů. Doma mamince ale nic neřekl a ani se neučil. Paní učitelka v hodině matematiky pokynula, ať si nachystají papíry na slibovanou prověrku a tak milý Emil, který se nic nenaučil a ani nic neřekl své mamince, dostal velkou pětku. Domů ani nechtěl jít, protože věděl, že mu bude máma vyčítat, že se nepřipravil a že se ani neporadil...A doma čestně slíbil, že se bude učit, co to jde.

Maminka se nevěřícně usmála a řekla mu:

„Pokud dostaneš z dalších pěti prověrek jedničky, tak upeču velký čokoládový dort.“ Emil ho totiž měl hrozně rád, a proto se začal se snažit. Další den šel do školy a dával co nejvíce pozor na to, co paní učitelka řekla, a co nepochopil, na to se zeptal o přestávce.

Věnoval se domácím úkolům, někdy se také poradil s maminkou, která matematiku uměla. Začalo mu vše jít, z první písemky dostal jedničku, z druhé taky a než se nadál měl jich pět! Maminka uznala, že se Emil zlepšil a čokoládový dort mu připravila. A tak se Emil oblizoval až za ušima a na vysvědčení dostal samé jedničky.

Kdo se učí a dává pozor, nemusí se bát prověrek...

Pavel Fiala

Prostě obyčejný školák

Jednoho krásného dne byl budoucí školák s kamarády u rybníka a přemýšlel, jak to nebude super, až bude chodit do školy. Ale pak si uvědomil: „Takové krásné dny teď ubíhají a já už zítra budu trávit půl dne ve škole?“

Po téhle myšlence už se mu dvakrát do školy nechtělo a začal kamarády svádět, ať s ním utečou a že budou dělat místo školy spoustu zajímavých věcí. Kamarádi ho neposlechli a řekli, že co by z nich pak bylo, kdyby neuměli psát, číst, počítat a spoustu dalších věcí. Honzík přesto si

stál za svým názorem a řekl, že do školy nepůjde. Kamarádi si uvědomili, že to není dobře a oznámili vše Honzíkově mamě. Máma byla pochopitelně zklamaná...

Když přišel Honzík domů, máma se mu pokoušela vše vysvětlit, ale Honzík ne a ne, pořád stál za svým nápadem. Pak se uložil do postele a usnul. Bylo 7 hodin ráno, máma vstala a šla vzbudit Honzíka. Otevřela dveře, ale Honza nikde!!! „Přece jen utekl a šel za školu!“ řekla máma a šla ho vyděšeně hledat. Hledala, hledala, ale Honzíka nebylo.

Potom ji napadlo zajít se podívat ke škole a koho tam nevidí. Honzík usměvavě čeká, kdy už do školy bude moci vkročit. Máma se za ním rozběhla a začala se vyptávat, co ho tak změnilo. Honzík jí odpověděl: „V noci se mi zdálo, že mě všichni ošidili a podvedli, protože jsem si nic neuměl spočítat a nic jsem nepřečetl. Mámo, copak by ze mě bylo, kdybych nic neuměl?!“

Chytrý Tom

Byl jednou jeden chlapec, který chodil do třídy, kde se nikdo nechtěl učit a nikdo nedával pozor ve vyučování. Až na našeho chlapce, který se jmenoval Tom. Ten jediný se připravoval do hodin, dělal si zápisy a dával pozor, protože věděl, že je dobré být vzdělaný a že škola může být zábava. Jednoho dne přišlo zkouškové období a ukázalo se, kdo má jaké vědomosti. Tom jako jediný uspěl na výbornou. Vycházel se všemi učiteli velmi dobře, a ti ho za jeho slušné chování a připravenost do hodin měli rádi. Ostatní děti nejdříve Toma neměly v oblibě, jelikož mu záviděly jeho úspěchy. Jenže později si uvědomily, co jim učitelé nabízí, a že je jen na nich, jakou cestu si zvolí. Začaly si z Toma brát příklad a dávat pozor ve vyučování.

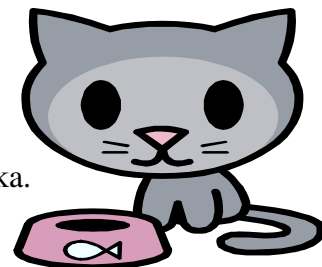
Připravovaly se do hodin jako Tom a zjistily, jaké to je být s učitelem za dobře a vědět. Když přišlo znovu zkouškové období, Tom nebyl jediný, kdo uspěl na výbornou. Od té doby, co šel Tom třídě příkladem, se postupně začaly děti rády učit, chodit do školy a vážit si svých vědomostí.

Jiří Martinec 9.tř

Bajka o mlsné Micce

Když ještě kočka Micka chodila do školy, byla malá a mlsná. Její maminka jí každý den chystala do školy svačinu.

"Nachystala jsem ti jablíčka," řekla maminka. Ale Micka by si radši chodila kupovat čokoládu a bonbony. A tak to taky udělala. Svačinu za ni snědli kamarádi a Micka si kupovala samé dobroty.

Jednoho dne paní učitelka řekla: "Dnes půjdeme všichni k zubaři." Micka se nebála. Šla ráda, nevěděla, co ji čeká.

Od zubaře vycházeli ostatní s úsměvem a ještě malou odměnou. Až přišla na řadu Micka, posadila se do křesla a pan zubař řekl: "Máš zkažené zoubky, musíme je vytrhnout. Nejedla jsi nějak moc sladkého?" Micka se přiznala, ale zoubky jí to už nezachránilo. "Jáuu!" křičela.

Pan zubař jí vytrhal spoustu zkažených zoubků. Micka byla smutná. Bolela ji pusa a nemohla chodit do školy.

CO JSME DĚLALI VE VÝTVARNÉ VÝCHOVĚ

Linoryt

Na papír si nakreslíme vzor, který později budeme vyrývat. Čísla a písmena musíme vždy psát zrcadlově.

Pak si ustříhneme lino podle velikosti naší kresby. Na lino si přiložíme kopírovací papír a na to náš obrázek. Pomocí tužky nebo propisky obkreslíme, co jsme si nakreslili na papír. Když odděláme papír a kopírovací papír, uvidíme, jak se nám pěkně obrázek obtisknul na lino.

Do ruky si vezmeme rydlo a začneme rýt na linkách, které se nám obtiskly. Ryjeme opatrně, bychom se nepořezali. Můžeme na obrázek vyrýt i své jméno, jako jsme to dělali ve škole na naše EX LIBRIS.

Na skleněné tabulce je nanesená speciální barva, kterou nám tam paní učitelka připravila, a tu si po skle rozetřeme válečkem. Vezmeme naše lino a dáme rytou stranou na sklo. Rukou

přitlačíme, aby se barva pěkně dotkla všech plošek lina.

A nakonec tiskneme. Položíme lino natřenou stranou na čistý papír mezi dvě pevnější papírové desky a ty vložíme do lisu. Tyhle desky párkrát projedeme ručním lisem. Nakonec obrázků opatrně vyjmeme z papírových desek, sundáme lino a máme svůj vlastní linoryt. Můžeme tisknout, kolikrát chceme – obráček bude vždy stejný.

Lucie Bělánková, IX. třída

Ztráty a nálezy

Znáte proslulou písničku Ztratila Lucinka bačkorku? Neposlušná holčička svou botičku nehledala, stejně jako ti, kteří ztratili ve škole **klíč, MP3 přehrávač, sluchátka do mobilu, stříbrný řetízek s přívěškem, hodinky, bundu, gumový řemínek s přívěškem a hakisák.**

Nestojí vám za to, jít se podívat do ředitelny, jestli na vás vaše věci nečekají?

NK

Slavnost dýní...

Jistě jste si všimli mnoha vykrajovaných dýní, když jste vstupovali do školy.

A jistě si kladete otázku, proč dýně? Proč jsou tak strašidelné? Co to vlastně je?

Oповeď je velmi zdlouhavá a taky strašidelná...

Slavnost dýní se v Anglii a Americe jmenuje Halloween. Je to svátek, který se slaví 31. října, většinou dětmi, které se oblékají do strašidelných kostýmů a chodí od domu k domu s tradičním pořekadlem: Trick or treat (Dejte koledu nebo vám něco provedu) a „koledují“ o sladkosti. Tradičními znaky Halloweenu jsou vyřezávané dýně se svíčkou uvnitř, dokonce i čarodějky, duchové, černé kočky, košťata, oheň atd. Typická barva je černá s oranžovou.

K americkému Halloweenu se váže i příběh o Jackovi, který hrozně pil alkohol, zvláště o svátku Dušiček, a ten Jack dvakrát přelstil ďábla a vyhrál nad ním, takže nemusel jít do pekla. Ďábel musel uznat prohru a dal mu hromadu žhavých uhlíků na ochranu před peklem. A milý Jack začal dávat ty uhlíky do řepy. Takový řepný svícen mu velmi dobře sloužil, ale jelikož řepa je malá a ne moc pěkná, začaly se dávat uhlíky nebo svíčky do dýní.

Vyřezaná dýně, která vypadá jako hlava člověka, symbolizuje duše zemřelých. Lidé dávají vyřezávané dýně pod okna, aby je Jack společně s dušemi ochránil před ďáblem.

Gratuluji výhercům a všem, kteří překonali strach a udělali parádní dýně. Pavel Fiala, IX.

AŤ ŽIJE PODZIM!

.....(tajenka doplňovačky), což se čte souin nebo taky sauin byl keltský svátek, který se slavil v noci z 31. října na 1. listopadu.

Představoval oslavu přechodu léta a zimy, pro Kelty byl začátkem nového roku a dobou, kdy se svět živých a mrtvých spojují. V té době se duše mrtvých – ó ta hrůza – vracely na svět a živí se zase mohli podívat do podsvětí. Takový Pekelný den otevřených dveří.

Když Kelty porazili Římané, začaly se prolínat i jejich zvyky a svátek Samhain se stal oslavou úrody. Nástup křesťanství zase přinesl nahrazení svátkem Všech svatých, anglicky All Hallows Day, odtud Halloween. Svátky se prostě jen různě jmenovaly – slavily se pořád stejně – dýně, svíčky, bububúúúú! NK

					oslava
					pohádková postava s lampou
					mimozemšťan z Marsu
					školní časová jednotka
					ženské jméno (svátek 26. září)
					původní obyvatel Ameriky
					chodníky a silnice pokryté ledem

